

JILL
MANSELL

TY A JÁ,
NAVŽDÝ

Jill Mansell

TY A JÁ, NAVŽDY

YOU AND ME, ALWAYS
Copyright © 2016 by Jill Mansell
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Markéta Jansová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

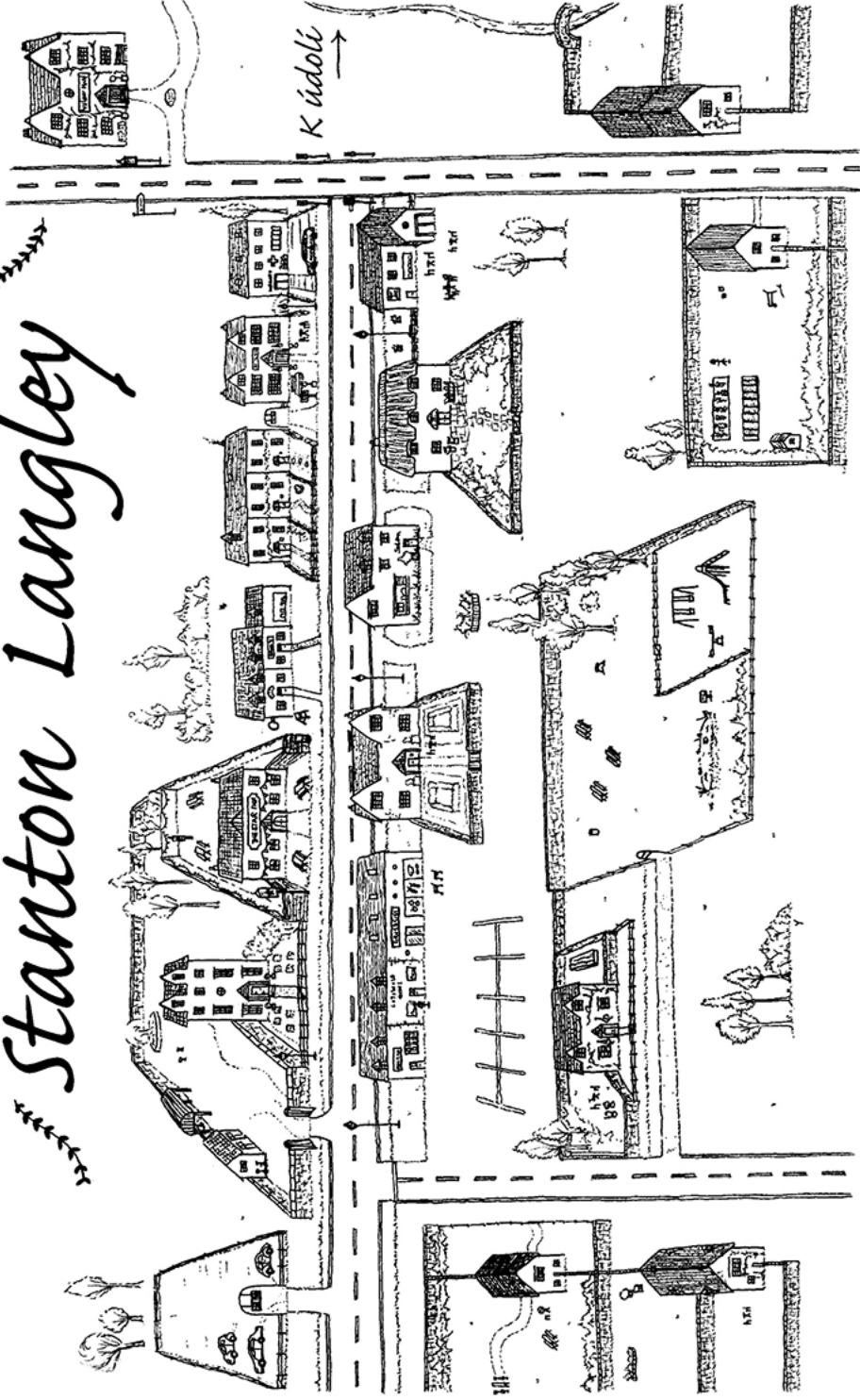
ISBN 978-80-7585-992-1 (pdf)

Jill Mansell
TY A JÁ, NAVŽDY

Přeložila Markéta Jansová

Starton Langley

Poděkování

Velký dík patří Ossiemu Hickmanovi, který nejprve navrhl, abych do této knihy zahrnula postavu pilota, a poté mi trpělivě odpovídal na všechny dotazy z oblasti pilotování letadel a aeronautiky.

Kapitola 1

Byl tam, seděl a vyhříval se na sluníčku před hospůdkou Star Inn. Lily v dodávce zpomalila a zaparkovala před sousedícím Goldstone House. Dan na Lily mávl, když ji uviděl, což způsobilo, že se jí zase jednou prohnali motýlci břichem. Nějak ji zkrátka fascinovaly ty tupé úhly jeho těla, dlouhé, ležérně natažené nohy v černých džínách a hlava v mírném náklonu, když telefonoval a něčemu se smál.

Lily však svým motýlkům nepřikládala žádný význam. Byl to jen jakýsi Pavlovův reflex, léty utužený zvyk daný jedno-duše tím, že Dan Rafferty byl tak neskutečně pohledný. Dan si však své fyzické přednosti plně uvědomoval a bezostyšně je využíval, kdykoliv a s kýmkoliv mohl. Představa opravdového vztahu s ním se tak naštěstí každé rozumně uvažující osobě přičila.

Lily měla naštěstí všech pět pohromadě, takže byla mimo nebezpečí.

„Lily, Lily.“ Když Lily seskočila z dodávky, Dan přimhouřil oči a tmavé brýle si posunul do vlasů. „Moje nejmilejší děvče na světě.“

Vidíte? To je celý on. „A ty jsi ten nejotravnější kluk.“

„Nejsem kluk. Jsem muž.“

Bylo mu sedmadvacet, tedy o dva roky víc než jí. Technicky vzato možná opravdu mužem byl, ale zní to divně, když někoho znáte prakticky od plenek.

„Strkal jsi mi pulce do kapuce u bundy,“ připomněla mu.
„Pro mě už klukem zůstaneš. Kde máš vlastně auto?“

„V Chipping Nortonu.“ Dan ji předtím v textovce požádal, zda by ho k autu nemohla zavézt.

„Co to?“ Jako by bylo těžké si to domyslet.

„Radši se neptej. Klasika. Dobré víno, špatné ženy. Tedy vlastně jen jedna ničemnice, která mě nestydatě využila.“ Ukázal na stále ještě plný hrnek kávy před sebou. „Spěcháš hodně, nebo ti můžu objednat něco k pití?“

Lily se podívala na hodinky. Bylo dvacet minut po šesté. Poslední tři hodiny strávila doručováním mramorového stolku a sady viktoriánských komínových hlav zákazníkovi v Chippenhamu, ale pro dnešek měla odpracováno, a po zbytek večera tak byla volná.

„Tak dobře, dám si kolu.“ Přisedla ke stolu, a zatímco Dan zmizel uvnitř, aby jí objednal pití, zadní díl trička si odlepovala z lopatek a tím předním si ovívala zpocený hrudník.

Když se Dan vrátil, pozvedla sklenici a pronesla: „Díky a na zdraví! Proč tě vlastně k autu nehodila Patsy?“

„Není tu. Má rande. S panem tajemným z internetu.“

To Lily zaujalo. „Ale! A jaký je?“

„Nemám tušení,“ pokrčil Dan rameny, „právě proto je tak záhadný. Nechtěla mi ho představit.“

„No, po minulé zkušenosti s tím chlápkem z Chepstow se jí nelze divit.“

„Welsh William.“ Dan zaujal obranný postoj. „Já za to nemohl. To on mě vyzval na souboj v páce. Jenom se předváděl a dělal ramena.“

„Mohl jsi ho nechat vyhrát,“ podotkla Lily.

„Já?“ Dana se zmocnil šok. „A proč bych to dělal? Byl to hňup. Patsy by o někoho takového beztak nestála.“

Na tom něco bylo. Tenhle nový objev by snad mohl znamenat obrat k lepšímu. Lily zakroužila kostkami ledu ve skle-
nici koly a napila se. Vzápětí se ale zarazila, neboť ji zaujal
podsaditý cyklista, který si to hlavní ulicí mířil přímo k nim.
Na hlavě měl oranžovou cyklistickou helmu, která se barevně
poněkud tloukla s jeho rudým obličejem a tyrkysovými elas-
ťáky. Jak tak šlapal do pedálů, zdálo se, že si povídá sám se
sebou.

Dan už jej také zpozoroval. Až když se ten chlapík trochu
přiblížil, uvědomili si, že nejede na obyčejném bicyklu, ný-
brž na dvojkole. Zjistili také, že nemluví sám se sebou, ale že
velmi nahlas něco vykládá svému spolujezdci.

„... a v září dva třináct... Anebo to možná bylo v říjnu,
když nad tím tak přemýšlím... To je jedno, prostě tehdy jsem
jel z Ravenglassu do South Shields podél Hadriánovy zdi, a to
je celkem dvě stě osmdesát kiláků, takže docela štreka, ale za ty
panoramata to stálo... A potom v březnu jsem si to dal napříč
Devonem, od Ilfracombe až do Plymouthu...“

„Ajajaj,“ vydechla Lily, když se dvojkolo ještě více přiblí-
žilo a konečně bylo vidět osobu na zadním sedle. Dan vyprskl
doušek kávy a na židli se prudce přehoupl vpřed. Nebohá Patsy
si jich všimla a zjevně ubitá nepřetržitým halasením svého
partáka nasadila výraz božího umučení.

Konečně míjeli hostinec, jejich nohy se pohybovaly v do-
konale sladěném rytmu a kola na horkém zaprášeném asfaltu
vydávala suchý svištivý zvuk. Patsyin nápadník se díval ne-
ustále před sebe a mluvil hodně nahlas, když ji upozorňoval
na důležitost zachování plynulého tempa.

Následkem toho se Dan samozřejmě začal dusit smíchy.
Když se dvojkolo začalo zase vzdalovat, Patsy se za těmi dvěma
na okamžik ohlédla, zoufale zakroutila hlavou a jen pohyby
rtů vyslala vzkaz: *Pomozte mi!*

Bylo tak těžké se nesmát! Na semaforu na konci ulice naskočila červená a dvojkolo poslušně zastavilo. Pozorovali Patsy, jak sundává nohy ze šlapek a svou zoufalou a ztrápenou tvář obrací směrem k nim, zatímco její milý neustává ve svém hlučném monologu.

„Jak to jen dělá, že se vždycky dostane do takové situace,“ žasl Dan. Posunkem své sestře naznačil, ať sesedne z kola.

Patsy se celou vahou přenesla na nohy, nadzvedla zadek a pustila řídítka. Na světlech naskočila oranžová a pak hned zelená. Její parták šlápl do předních pedálů a dvojkolo se vzdálilo, Patsy však zůstala stát za ním. Zcela ponořen do zvuku svého vlastního hlasu a naprosto netečný vůči skutečnosti, že přišel o svou spolujezdkyni, si to internetový objev šinul po silnici dál.

Dan si ten výjev stihl mobilem vyfotit dřív, než dvojkolo zcela zmizelo z dohledu. Zazubil se na Lily a dodal: „Paráda! Letošní péefko bychom měli.“

Patsy stála uprostřed silnice a sledovala, jak Derek usilovně šlape dál bez ní. Nemohla uvěřit, že její nepřítomnost vůbec nezaregistroval.

Proč se něco takového vždycky muselo stát zrovna jí? V e-mailech Derek působil tak *mile*. Nic nenasvědčovalo tomu, že se z něj vyklube cyklistický maniak se zevrubnou znalostí i té nejzapadlejší cyklostezky ve Spojeném království a že bude posedlý touhou všechny své rozumy sdílet s ní formou nekonečně monotónní přednášky s hlasitostí na maximum.

Kdyby to věděla předem, mohla celý tenhle vztah potlačit v zárodku dřív, než se z něho zárodek stal. Některým ženám by možná nevadilo profrčet životem na zadním sedle tandemového kola, ale Patsy rozhodně nebyla jednou z nich.

S povzdychem si z oroseného čela odhrnula pramínky splepených vlasů. Dan a Lily, nepochybně pobaveni její zapeklitou situací, gestikulovali, aby šla za nimi. Klidně také mohla Derekovi poklepat na rameno a slušně mu vysvětlit, že by to měli ukončit, načež by si potřásli rukama, rozloučili se a ona by mu popřála více štěstí do budoucna.

To by byl normální a důstojný způsob, jak se s takovou situací vypořádat.

Ach jo, chudák Derek. Tohle mu vážně neměla dělat.

A potom také, chudák *ona*.

Kapitola 2

„Takže,“ začal Dan, jakmile k nim Patsy došla, „nejprve to podstatné. Zná tvoji adresu?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Domluvili jsme si schůzku v kavárně v zahradnictví. Už tam na mě čekal, když jsem přišla, takže o tom bicyklu jsem neměla ani páru.“

Dan povytáhl obočí. „Chceš říct, že ti ani ty jeho tyrkysové elastáky nebyly nápadné?“

Patsy se ušklíbla na svého bratra, který, byť byl o osm let mladší, to měl v životě daleko lépe srovnané. „Pod stolem nebyly vidět, abys věděl. Deset minut jsme si jen tak povídali a on pak začal o nějakém protažení se a poznávání okolí, ale já si myslela, že půjdeme na procházku, když mi naordinoval kalhoty a boty bez podpatků.“ Patsy, která se běžně nespokojila s podpatkem pod osm centimetrů, ukázala na své světle růžové baleríny. To pomyšlení, že si je šla koupit speciálně kvůli dnešnímu rande!

„V jistou chvíli se ale nejspíš zvedl od stolu, takže sis nemohla nevšimnout, co má na sobě. Pak jste vyšli ven a on ti ukázal svůj tandem. To není žádný eufemismus,“ rekapituloval Dan. „A ty jsi na něj přesto pohotově nasedla.“

„A vidíš, to je právě ten rozdíl mezi námi. Tohle ty nikdy nepochopíš,“ spustila Patsy. „Pokud něco udělat nechceš, tak to zkrátka neuděláš. Pokud jde ale o mě...“

„Bylo ti hloupé říct ne,“ řekla na její obranu Lily.

„Přesně.“

„Chceš se lidem zavděčit.“

„To teda chci!“ Bylo na tom něco špatného? Pro kadeřnici se to rozumí samo sebou. Pokud by se lidem nechtěla zavděčit, moc dlouho by ve své práci nevydržela.

„Nechtěla ranit jeho city,“ vysvětlila Lily Danovi, jemuž byly pocity druhých nakrásně ukradené.

„V tom případě nechte příštích pár minut raději na mně.“ Dan pokynul hlavou na konec ulice a dodal: „Vrací se.“

A kruci, opravdu jel zpět. „Nechci ho vidět!“ vyjekla Patsy. Kdyby se teď ale chtěla schovat v hospodě, Derek by ji viděl prchat.

„Tady, vlez si do dodávky.“ Lily, která očividně stihla celou situaci zmapovat, zmáčkla automatické odemčení dveří. „Tam tě z tohoto úhlu neuvidí.“

Přikrčená a s rozbušeným srdcem Patsy zmizela z dohledu a skočila do nákladového prostoru auta, přičemž dveře za sebou stihla zavřít jen tak tak. Uslyšela zaskřípění brzd a svištlivý zvuk kol, jak Derek ani ne dva metry od ní zastavil. Jemu do tváře bohudík neviděla, nicméně škvírou mohla sledovat Lily a Dana.

„Zdravím.“ Derek si nejprve odkašlal. „Ehm... Říkal jsem si, jestli jste náhodou neviděli moji spolujezdkyni. Před pár minutami jsme tudy společně projížděli. Tmavé vlasy, růžové tričko, džíny...“

„A vám se ji podařilo někde ztratit?“ Dan se tvářil pobaveně.

„No, jo. Už to tak vypadá.“

„Vlastně ano, viděli jsme ji,“ oznámil Dan. „Běžela kolem nás jako o závod a ubírala se tamtím směrem.“ Ukázal doprava. „Přitom telefonovala a volala taxislužbu, aby sem pro ni přijeli.“

„Ach tak.“

„Světlou stránkou věci je,“ pokračoval Dan, „že z dvojkola nespadla. Nemusíte kvůli ní svolávat pátrací akci ani se obávat, zda bezvládně neleží někde v pangejtu.“

„Hm.“ Jejího někdejšího nápadníka to nijak zvlášť neuklidnilo.

„Jémináčku! Je to snad vaše manželka?“

„Bože chraň! To našťestí ne,“ odfrkl si Derek.

Jak milé. I když za daných okolností měl právo být trochu nakrknutý.

„Líbí se mi vaše legíny.“ Dan změnil téma a bezelstně se zeptal: „Kde jste je sehnal?“

„Tyhle? Tak ty jsou od specializovaného výrobce, kupuju si je on-line a...“

„Ale ne! Je tady Barbara,“ vyhrkla Lily. Patsy zaslechla náhlé pleskání tlapek doprovázené vzrušeným kňučením. „Barbaro, fuj je to, slez *dolů*...“

Pozdě. Patsy naprázdno sáhla po klice zadních dveří, která tam ovšem zevnitř nebyla. Obrovská černá packa bez námahy dveře otevřela a za nimi se objevila Barbara, radostně štěkala a vrtěla ocáskem.

Patsy by se nejraději propadla do země. Jednou před lety čurala na záchodě ve vlaku, když se náhle a bez varování rozlétly automatické dveře.

Tohle bylo horší.

Derek zíral do dodávky a ona cítila, jak jí hanba prosakuje kůží. Jelikož se Barbara pokoušela vyškrábat za ní nahoru, Patsy raději seskočila dolů. „Mrzí mě to,“ řekla.

„To bych řekl.“ S kamenným výrazem stále ještě seděl obkročmo na předním sedle svého dvojkola. „Myslel jsem si, že si dáme hezkých třicet kilásků.“

Což byl oxymóron jako hrom. Přesto působila kajícně. „Já vím. Nejsem na kolo zrovna stavěná.“

Předsunul bradu. „Měla jsi mi to říct.“

„Nechtěla jsem tě ranit.“

„Jen tak pro zajímavost,“ vložil se do toho Dan, „proč jsi ji předem nevaroval, že přijedeš na dvojkole?“

Derek mu věnoval netrpělivý pohled. „Protože by si vymyslela nějakou výmluvu a vycouvala z toho. Dělají to tak všechny. Nejdřív to musejí zažít a pak si to zamilují. Opravdu.“ Oči mu svítily nadšením a z brunátného čela mu padaly kapky potu, jak energicky potřásl hlavou. „Jíždě na kole se nic nevyrovná.“

Pokud šlo o Patsy, tak kupříkladu dobře namíchaný gin s tonikem měl nad cyklistikou jednoznačně navrch. Pokrčila rameny a řekla: „Každopádně se omlouvám, že jsem utekla.“

„Nic se neděje.“ Derek už rezignoval, a dokonce se začal chovat trochu povýšeně. „Beztak nejsi můj typ. Abych byl upřímný, tak holky s mejkapem obecně nejsou moje parketa. Za to ty nemůžeš,“ dodal. „Měl jsem to ve svém inzerátu náležitě zdůraznit.“

Patsy souhlasně přikývla. „To by nebylo od věci.“ Ona zase měla zdůraznit, že nejeví zájem o nositele tyrkysových elastáků. „Tak se tedy měj.“

„Čau. A jen abys věděla, obávám se, že pokud někoho bude zajímat, jak se naše rande vyvedlo, nebudu tě hodnotit zrovna kladně.“

„To je v pořádku.“ Patsy si pomyslela, že je to dokonce víc než v pořádku, je to požehnání. Nahlas ovšem řekla: „Zasloužím si to.“

Společně potom sledovali, jak Derek už podruhé mizí v dáli.

„A další je z kola ven,“ uzavřel to Dan.

Barbara, velká černosrstá labradorka jednoho z nejvěrnějších štamgastů, položila Patsy na koleno packu, jako by soucítila s jejím nešťastným, stále nezadaným stavem.

„Já jsem mu říkala, ať se naši vesnici vyhne, ale neposlechl mě.“ Patsy si znovu prožila tu hrůzu, kterou jí přineslo zjištění, že Derek tudy beztak pojede. Ze zadní pozice tandemového kola se toho nedá příliš ovlivnit.

„Myslím, že už s tebou nechci nikdy mluvit.“ Dan potřásl hlavou směrem k ní. „Ty nestydatá rajdo s nánosem toho... blé, odporného *mejkapu*.“

Patsy popadla pivní tácek a švihla s ním po něm. K jejímu zklamání Dan zapojil své pohotové reflexy a tácek chytil, načež jej vyhodil do vzduchu, aby ho s výskokem mohla Barbara lapnout do tlamy.

„Tak pojďme.“ Lily dopila svou kolu a vstala, přičemž pokynula Danovi a zachrastila klíčky. „Dostaneme tě zpátky k tvému autu.“

Dan se postavil a objal Patsy. „Tak se měj. Na viděnou za pár týdnů. A neboj, někdo slušný tam na tebe určitě čeká. Nakonec se nám ho podaří najít.“

Patsy mu objetí oplatila. Ačkoliv se v jednom kuse škádli, byl to její malý bráška, byť o třicet čísel vyšší, a ona ho zbožňovala.

„O mě se neboj. Jsem v pohodě. A ty na sebe dávej pozor.“ Když se z objetí uvolnila, zakroutila hlavou. „Pořád nemůžu uvěřit, že tě nechají pilotovat opravdová letadla.“

Dan se zakřenil. „To nic není. Já zase nemůžu uvěřit tomu, že si od tebe nechám stříhat vlasy.“

Dozadu do auta uložil své zavazadlo, na rozloučenou podrbal Barbaru za ušima a hupsl na sedadlo spolujezdce. Lily nastartovala, vyklonila se z okýnka a řekla: „Uvidíme se zítra.“

Na zítřek připadaly Lilyiny pětadvacáté narozeniny. Patsy se usmála, neboť všichni věděli, jak velký to bude den. Souhlasně kývla a zamávala jim. „To si piš, že se uvidíme.“

Dodávka se rozjela a zmizela z dohledu. Vedrem zalknutá Barbara toužila po troše stínu a misce studené vody, takže se odebrala zase dovnitř do hospody. Patsy zjistila, že má nečekaně volný večer, a vypravila se zpátky k domovu. Když odevmykala vchodové dveře, zazvonil jí telefon. Poněkud překvapena jménem na displeji hovor přijala se slovy: „Čau Roso! Jak se daří? To už je celá věčnost.“

Rosa pro ni zde v salonu před pár lety pracovala. Teď žila v Londýně s mužem-taxikářem a jejich třemi ratolestmi. Udržovaly kontakt přes Facebook, ale od narození Rosina prostředního dítěte se už neviděly. Snaha byla vždycky, nicméně jak už to bývá, život a práce jim křížily plány.

„Daří se skvěle!“ Rosa působila vesele. „Poslyš, ráda bych tě o něco požádala. A může to znít trochu divně, ale přísahám, že to není ve špatném slova smyslu divně.“

„Faaajn.“ Plna zvědavosti Patsy vzala drobký posetý talířek a prázdný obal od tyčinky *Twix*, jež po sobě Dan zanechal na konferenčním stolku; nemá na sobě ani gram tuku, i když polovinu jeho jídelníčku tvoří takový odpad. „O co jde?“

„Kamarádky kamarád potřebuje laskavost. Není to nic nezákonného. Musí to ale být někdo, kdo spolehlivě udrží tajemství.“ V pozadí se začalo ozývat vyzvánění dalšího telefonu a Rosa se na moment odmlčela. „A proto jsi mě napadla ty.“

Kapitola 3

Na zimolezu za okny Lilyiny ložnice si hlasitě prozpěvoval nějaký pták. Coral by toho opeřence nejspíš dokázala identifikovat, Lily však neměla ani tušení, o jaký druh jde. Ale znělo to radostně. Otevřela oči a z oslnivého paprsku slunečního světla, jenž se k ní prodíral škvírou v záclonách, vytušila další horký den.

Mám narozeniny. Je mi pětadvacet!

A jsem tak šťastná...

Věděla, že jakmile vyklouzne z postele a otevře dveře, najde za nimi podnos. Vždycky ho tam našla; za ta léta se z toho stala neochvějná tradice.

A opravdu, na vínovém zátěžovém koberci ležel podélný stříbrný tác, na něm růžové poupátko v buclaté vázičce, sklenice čerstvě vylisované pomerančové šťávy, zalepená obálka a malý balíček zabalený do žluto-stříbrně proužkovaného papíru a převázaný vlnitou stříbrnou pentlí.

Od mámy.

Lily se sehnula pro tác a opatrně si jej odnesla do pokoje, kde ho položila na noční stolek tak, aby se nic nezvrhlo. Zezdola k ní doléhaly zvuky pohybu, cinkot porcelánu, hlasy z rádia, zavírání a otevírání dveří.

Tohle však bylo čistě jen mezi ní a její matkou. Jen ony dvě. Naposledy.

Lily se napila pomerančového džusu a otevřela obálku. Zatímco všem ostatním dopisům byl společný pevný fialkový papír, tentokrát to byla jen obyčejná bílá á čtyřka. Matčin

rukopis však zůstal neměnný a nezaměnitelný díky svým okrasným smyčkám a kudrlinkám. Konečky prstů přejela po papíru, byla po své matce první, kdo se jej dotkl. Pak si dopis přiložila k nosu a vdechla, aby zjistila, zda si popsaný list zachoval nějakou povědomou vůni.

Ne, byl cítit jen papírem.

Tak, jdeme na to. Zklidnila dech a dala se do čtení.

Moje milovaná holčičko, všechno nej nej k narozeninám! Je Ti pětadvacet a já Ti přeji veškerou lásku a štěstí světa. (Budu Ti věřit, a tedy i předpokládat, že jsi mé dopisy neotevřela předčasně. Je možné, že ano, a vůbec by to nevadilo, ale stejně tak nějak doufám, že ses dokázala obrnit trpělivostí a počkat, takže teď můžu promlouvat ke své pětadvacetileté dceři. Žena k ženě!)

Zdalipak jsi mi podobná? Máš stále tak dlouhé a bláznivě kudrnaté vlasy? Je tak těžké si představit, jak teď vypadáš! S jistotou ale vím, že jsi milá, pozorná, láskyplná a krásná uvnitř i navenek. Zasloužíš si být šťastná a já doufám, že jsi. Už máš nějakého báječného přítele? Jsi vdaná? Možná už máš i dítě... Páni, to je ale ohromná představa! Mohla by ze mě už být babička! Pokud tomu tak je, tak se vsadím, že jsi skvělá máma. (A skvělá jsi určitě i bez dětí.)

Lily stékala slza po tváři. Přestala číst a utřela ji. Matčín hlas slyšela tak jasně, skoro jako by byla tady v pokoji a slova sama přeríkávala.

Četla dál:

Nevěděla jsem, jak dlouho Ti mám na Tvé narozeniny ještě psát, zlatíčko. Jedna moje část by Ti psala až do

stovky! Ale zdá se, že rozhodnutí nakonec nebude na mně, protože posledních pár dní za moc nestálo. Píšu z nemocnice (což vysvětluje ten neatraktivní papír) a je čím dál těžší se soustředit. Zvyšují mi dávky morfia, takže teď budu hodně spát. Nechci začít sepisovat nějaké bláboly, což je další důvod, proč by tenhle dopis měl být poslední.

Mám pro Tebe i malý dárek! Je tam? Už jsi ho otevřela? Pokud ještě ne, tak dovol, abych k tomu jen řekla, že jakkoliv levný nejspíš byl, pro mě je tím nejvzácnějším a nejdražším, co mám, tedy samozřejmě kromě Tebe, moje milovaná holčičko, a proto Ti jej nyní přenechávám. Byl to dárek od Declana Madisona k mým devatenáctinám. Byl moje první láska, a jak se později ukázalo, také *jediná*, jakou jsem zažila. Kéž by náš vztah tehdy vydržel, ale zase kdyby ano, nikdy bych se nezapletla s tvým otcem a neměli bychom Tebe! (Říkám si, jestlipak svého otce vůbec někdy poznáš? Jste v kontaktu? Ukázalo se třeba, že to nakonec není až takový mizera? Tolik otazníků!)

Každopádně teď Declanův dárek předávám Tobě a opravdu doufám, že se Ti bude líbit. Vyprávěla Ti o Declanovi Coral? Určitě už ano. Byl to vážně milý kluk. Bylo nám spolu báječně, až na to nešťastné načasování. A je-li Tvých pětadvacet let zvláštní představa, tak Declanových osmačtyřicet jakbysmet. To už je nějaký věk!

Doufám, že jsi stále ještě ve spojení s Coral a Nicem. A také s Patsy! Pevně věřím, že jsem Ti za opatrovníky vybrala ty správné lidi, broučku. Udělala jsem to nejlepší, co jsem mohla. Nic bych si nepřála víc než zůstat s Tebou, ale ta možnost tu bohužel nebyla.

Děkuju Ti, že jsi byla světlem mého života, tím nejlepším, co se mi kdy přihodilo. Přeji Ti jen samou lásku, zdraví a štěstí.

Všechno nejlepší, má nádherná Lily.

Měj se moc, moc, *moc* krásně, srdíčko.

Ty a já, navždy.

Pusu, máma

Tak a bylo to, slzy už Lily tekly proudem. V závěru každého dopisu stála tatáž slova: *ty a já, navždy*. S mámou si to říkaly noc co noc před spaním; byla to jejich mantra, tajný vzájemný slib. Ať už se stane cokoliv, a také že se *stalo*, jejich pouto nic nezpřetrhá.

V průběhu dalších let si Lily ten dopis přečte ještě mnohokrát, ale už nikdy to nebude poprvé. Proto obálku vždycky raději otvírala v soukromí. Když s tím pak byla hotová a měla možnost dát se zase trochu do kupy, scházela dolů a pokračovala ve svém narozeninovém dni.

Lily si utírala oči i mokrou tvář do trička, přičemž se jala opatrně rozvazovat stříbrnou mašličku na dárku. Izolepa za posledních sedmnáct let ztratila svou lepivost a trochu zahnědla; jen zlehka do toho prstem dloubla a samo to povolilo.

Sňala pruhovaný balicí papír i papírovou vycpávku pod ním. Ležel tam tenký stříbrný náramek, nahodile osázený drobnými zářivými kamínky, nikoliv démanty, přirozeně. Ale i tak byl moc hezký. Když s ním kroužila ze strany na stranu, nádherně se na světle třpytil. Matně si ho vybavovala. Vzpomínky z raného dětství začaly vyplouvat na povrch. Jak prozkoumávala prádelníky a krabičky s rozličnými šperky, jak zahlédla ten náramek a hned si jej vyzkoušela, i když jí byl příliš velký. V tehdejších pěti nebo šesti letech na sebe mnohem

raději věšela nejrůznější korále a šourala se domem na mámi-
ných jehlách, aby vypadala dospěle.

Pár měsíců nato matka onemocněla a přišly těžké časy. Teď už Lily věděla, jak náročné to pro všechny muselo být, když se ji snažili ochránit před tím nejhorším a tvářili se, že nic není tak zlé, jak to vypadá. Mezi opakovanými pobyty v nemocnici se její máma snažila dělat s ní všechno jako obvykle. Coral a Nick se Lily zeptali, jakou barvou si přeje vymalovat svou novou ložnici, a podle toho ji také zvelebili na dobu, kdy byla u nich. Patsy, její slečna na hlídání, ji nekonečně rozmazlovala, plánovala jednodenní výlety, vymýšlela stopovačky a zkrátka ji všelijak bavila v době, kdy, co si budeme povídat, většina osmnáctiletých holek daleko raději běhá za klukama a baví se se svými vrstevníky.

Když matka nakonec zemřela, její opatrovníci ji zahrnuli tak upřímnou láskou, že se nikdy nemusela bát, co s ní bude. Všechno bylo připravené, o vše bylo postaráno. Coral a Nick přijali Lily ve svém domě, kde mohla truchlit, a zároveň tu pro ni vždy byli a pomáhali jí zvyknout si na nový život s nimi. Matka jí přirozeně strašně moc chyběla, ale jelikož byla obklopena srdečností a láskou, zármutek s postupem času polevil. Sice už neměla vlastní matku, ale Coral byla hned ta druhá nejlepší.

Lily si navlékla stříbrný náramek na levé zápěstí a zadívala se na orámovanou fotografii na nočním stolku. Snímek vznikl tady na zahradě Goldstone House u příležitosti jejích prvních narozenin, kdy byla stále ještě různolící děcko jen s několika málo zoubky. Spokojeně seděla na matčině klíně s Nickem a Coral po jedné straně a rozesmátou Patsy, která zrovna naprázdno hmátla po rozmazaném batoletí, na straně druhé. To batole byl Dan, který kolem pobíhal s vodními pistolemi a malým psíkem v patách.

Ten samotný den si Lily samozřejmě nevybavovala. Byla to ale jedna z jejích nejoblíbenějších fotografií, protože na ní všichni působili tak naprosto šťastně a uvolněně.

Opravdu *měla* štěstí. Její život sice poznamenala tragédie, ale přečkala to. A Coral tu pro ni po celou tu dobu byla.

Proto měla tenhle dům i čtyřiadvacet let od těch prvních narozenin pořád tak ráda.

Kapitola 4

Lily zastihla Coral na terase, když zrovna mířila konvičkou na závěsné květináče za francouzskými okny. Jak se otočila za zvukem Lilyiných kroků, podařilo se jí pokropit si bosé nohy.

„Zlatíčko, všechno nejlepší!“ Položila konev a rozevřela náruč. Objaly se, načež se Coral trochu odtáhla, aby viděla Lily do tváře. „Jak se cítíš? Všechno v pořádku?“

Lily přikývla. „Jsem v pohodě. Vždyť víš, trochu moc emocí, ale jinak moc krásné.“ Ukázala na obálku ve své ruce. „Můžeš si to přecíst. A tady je ten dárek.“ Zvedla druhou ruku a pochlubila se náramkem. „Tak trochu si vzpomínám, že ho měla v toaletním stolku.“

„Také si na něj vzpomínám. A vždycky jsem si říkala, kam se asi poděl.“ Coral si náramek obdivně prohlížela a pokyvovala hlavou: „Celou tu dobu byl zabalený a čekal tu na tebe.“

„Dostala ho od svého kluka, když jí bylo devatenáct. Jmenoval se Declan.“

„Pravda.“ Coral se usmála a vzala si od Lily dopis. „Byla to Joina první láska. Vždycky o něm mluvila jako o tom, který odešel.“

Lily přikývla. O Declanovi už samozřejmě mluvily dříve, i když ho Coral osobně nikdy nepoznala. Lilyina máma si po škole dala roční pauzu a vycestovala do Španělska, kde se s Declanem seznámila v barcelonské restauraci Las Ramblas, v níž oba pracovali. Následujících jedenáct měsíců si užívali

jeden druhého, vychutnávali si společenský život i tepající hlavní město Katalánska. Všechno bylo dokonalé, dokud nastal čas vrátit se do Británie a usednout do univerzitních lavic, Declan v St. Andrews, máma v Exeteru.

Tehdy vyvstal odvěký problém: dokážou udržet vztah na dálku, když je bude dělit více než šestisetkilometrová vzdálenost?

Ukázalo se, že ne; bylo by to zkrátka příliš těžké a ta dálka moc velká. Dlouho se tím trápili a prolili mnoho slz, přičemž znovu a znovu rozebírali bezvýhodnost situace. Nakonec však uznali porážku a usoudili, že by si každý měl jít svou cestou. A bylo po románu.

Máma si časem samozřejmě našla někoho jiného, s nímž neplánovaně otěhotněla. Když se tenhle nový amant o jejím stavu dozvěděl, nechtěl s ní už nic mít. Matka, ač zdrcená, mu vyhověla, neboť byla příliš hrdá na to, aby se někoho doprošovala.

Falešník jeden.

Ale koneckonců, kdo takového muže v životě potřebuje? Musela by být buď blázen, anebo úplně zoufalá. Lily jako obvykle zapudila myšlenku na svého biologického otce. Místo toho sledovala, jak Coral dočítá dopis. Když dospěla až ke konci, v očích se jí zaleskly potlačované slzy, načež si Lily znovu přivinula k sobě.

„Její dopisy působí úplně jako ona,“ podotkla Coral. Podívala se na hodinky. „Čtyřicet minut do otevření. Snad bychom šly raději dovnitř. V kuchyni by *mohla* být další blahopřání a nerozbalené dárky.“

To ráno bylo nakonec celkem rušné a, narozeniny nenarozeniny, práce nepočkala. Když Coral s Nickem zdělili Goldstone House po jeho rodičích, převzali také jejich živnost. Goldstone Salvage & Treasure byl místní starožitný bazar, který vábil návštěvníky ze širokého okolí. Amatéri i profesionálové přijížděli

do Stanton Langley, aby zde našli zajímavé kousky pro své domovy, zahrady a podniky. Každý den byl jiný, nikdy nebylo přede-
dem jasné, kdo bude kupovat, či prodávat nebo co se na dvorku objeví. Dlaždice, dřevěné trámy a francouzská starožitná topení se přetlačovaly o místo s rozložitými lustry, dobovými kamny, zahradními sousošími a rozmanitou plejádou předmětů od divadelních spolků a ze starých filmových kulis. Vedle nabídky zdobených postelových ráků a kostelních lavic tu byl nos bitevníku Tornado. Kamenné chrličce byly vtěsnané mezi arkádová okna a litinové turnikety. Dřevěné obklady a původní červené poštovní schránky se tříštily s obrovskou postelí ve tvaru labutě a sochami členů osmdesátkové kapely Adam and the Ants v životní velikosti.

Bylo poledne. Lily jednomu muži právě pomohla naložit italské mramorové umyvadlo do jeho volva.

„Tedy, máte můj obdiv.“ Mužova manželka uznale pokývla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že jste to dokázala.“

„Já vím, jsem silnější, než vypadám. Tak a je to.“ Lily si oprášila ruce do křafasů a mávla manželům na rozloučenou, načež jí začal zvonit mobil v kapse.

„Lily! Všechno nejlepší!“ zvolal Dan.

„Čau! Dík za kytky. Jsou nádherné!“ Z květinářství je přivezli před hodinou, typicky přehnaný pugét exotických strelícií, překrásných žlutých růží, temně fialových gerber a fuchsiových pivoňkových květů velikosti talíře.

„Takže už dorazily? Fajn. Řekl jsem si o nějaké bodláky, kopřivy a pár povadlých pampelišek.“

„Přesně to mi přinesli.“

Zasmál se. „Poslyš, kvůli tomu ale nevolám. Něco jsem zvolal a potřebuju tvoji pomoc.“

„Havaroval jsi s letadlem? Protože jestli chceš, abych to vzala na sebe a řekla, že jsem v tu dobu seděla za volantem, tak možná budou mít jisté pochyby.“

„Pokud to nazveš volantem, tak příslušné orgány mohou nabýt dojmu, že nejsi kvalifikovaná pilotka,“ odvětil Dan.

„Teda vážně, tam u vás jste hrozní puntičkáři. Tak mluv,“ pokračovala Lily, „příznej se, co jsi provedl.“

„Tak jo. Koupil jsem Patsy k narozeninám lístky na koncert Beyoncé a včera akorát přišly. Jen jsem zkoukl, jestli všechno sedí, a říkal jsem si, že je nechám v obálce u sebe v kufru, aby je Patsy nenašla. Dneska ráno jsem ale prohledal celý kufr a obálka nikde. Musela zůstat někde u mě v pokoji. Nejspíš jsem ji chtěl do kufru hodit, ale minul jsem, takže zůstala na zemi pod postelí.“

„Ajajaj,“ řekla účastně Lily. Patsy byla vysávací ďábel. Luchovala dokonce i ta zákoutí svého domova, která nebyla vidět.

„A když jí řeknu, že mám pod postelí něco, na co se nesmí podívat, tak se prostě...“

„Podívá.“ Lily přikývla. Schopnost odolat pokušení nebyla zrovna jednou z Patsyinych předností.

„Přesně tak. A ta obálka na lístky je navíc plná obrázků Beyoncé. Mohla bys tam tedy zajít a schovat je? Anebo ještě líp, odnést je odtamtud pryč?“

„Žádný problém. Dnes odpoledne to zařídím.“

„Jsi poklad.“ Dan se odmlčel. „Jaký byl dopis od mámy?“

Lily dojalo, že se zeptal, a odpověděla: „Byl nádherný.“

„Dobrá. Radši trochu popojedeme. Pasažéři očividně začínají být nervózní, že jsme ještě nevzlétli.“

„Jo, jasně. Měj se.“ Usmála se, protože by jí určitě nevolal z letadla, když už by stálo na ranveji.

Jenže minutu poté, co zavěsila, jí přišla obrazová zpráva, z níž se na ni Dan v pilotní uniformě a se sluchátky na uších zubil ze svého sedadla v kokpitu, přičemž v ruce držel kus papíru s červeně nadrápanými slovy: HODNĚ ŠTĚSTÍ, MILÁ SBĚRAČKO LÍSTKŮ, HODNĚ ŠTĚSTÍ, ZDRAVÍÍÍ!

Kapitola 5

S tak ohromným tajemstvím na srdci se Patsy dokázala jen těžko soustředit. Srdce jí dvakrát poskočilo, když se Erica Braithwaitová náhle zeptala: „Tak copak to bylo včera za mládence?“

Jen klid, řekla *včera*. Neprasklo to, Erica měla na mysli Dereka. Patsy si oddychla, přičemž zjistila, že je díky zrcadlu proti ní předmětem bedlivého zkoumání. Cítila, jak k ní celé osazenstvo salonu obrací zrak. Takové už to v místnosti se všudypřítomnými zrcadly bývá – není úkrytu.

„Jaký mládenec?“ Jakékoliv vytáčky byly naprosto marné, ale zkusila to. Doufala, že působí jen rozpačitě, nikoliv jako že pečlivě stráží tajemství někoho docela jiného.

Ale že to bylo náročné! Jak to jen ti tajní dělají?

„Ale no tak, drahoušku, ty víš, koho mám na mysli,“ pozvuzovala ji Erica. „Ten na dvojkole.“

Tak fajn, možná jí teď trochu toho rozptýlení přijde vhod.

Will na opačné straně salonu dělal, že neposlouchá, a neustával v rozčesávání čerstvě nabarvené hřívy Jess Carringtonové.

„Bylo to první rande,“ oznámila Patsy. „Myslím, že můžu s jistotou říct, že žádné další už nebude.“

„No, potěš pánbůh. To už tě nechal?“

„Ne!“ Někdy měla až neodolatelnou chuť nechat nůžky trochu sklouznout a uštípnout jimi nepatrný kousek ucha. „To já jsem odmítla znovu ho vidět. Nebyl můj typ.“

„No, podle všeho vypadal tak trochu jako trouba,“ odvětila Erica. „Ale zase, darovanému koni na zuby nekoukej, ne?“

Byli všichni senioři takoví, nebo to byla specialita postarších obyvatel Stanton Langley? „Dík Eriko,“ zareagovala Patsy, „ale on nebyl žádný *darovaný kůň*, a i kdyby, tak se mu *vždycky* podívám na zuby.“

„Jsi si tím jistá, drahá?“ Mary Southamová se s hlavou v umyvadle rozhihňala. „Pokud jde totiž o muže, tak jsi zatím neměla zrovna šťastnou ruku.“

To je všechny přirozeně odbouralo. Jsou vtípky, které se zkrátka neomrzí. Patsy moc dobře věděla, že je terčem posměchu mnoha svých stálých zákaznic. A ony to nemyslely zle, jen jim zkrátka Patsyina situace připadala k popukání.

Nezlobila se na ně za to, vážně ne. Navenek její partnerské trable zákonitě působily komicky.

Will se diskuze neúčastnil, ale když se na něj znovu podívala, bylo zřejmé, že potlačuje smích.

„Wille!“ Patsy na něj houkla přes celý salon. „Až budeš stříhat Mary, tak jí nezapomeň ofinu trochu zešikmit.“

Po další salvě smíchu se konverzace zase vrátila k obecnějším tématům a Patsy přemítala, jestli se život někdy skutečně odvíjí podle plánu. Jako dvacetiletá byla přesvědčená o tom, že jí to vyjde. Některým lidem nezadaný stav vyhovoval, mohli si aspoň trajdat, jak chtěli, a partnery střídat jako ponožky. Ona o taková povyražení ale nikdy nestála, naopak – už velmi brzy věděla, že chce zkrátka jen potkat toho pravého, usadit se, vdát se, porodit děti a vést normální, spokojený a průměrný život jako rodinka z dětské knížky...

Být single rozhodně nebylo nic pro ni. Do svých dvaceti let si prožila pár neuspokojivých a komplikovaných vztahů. Až pak ve třiačtyřiceti poznala Seana a její sen o harlekýnské romanci se jako zázrakem začal naplňovat.

Tehdy si s partou přátel vyrazili na tancovačku do ragbyového klubu, kde se na ni Sean vytasil s typickou balicí frází o tom, že je mu jasné, že holka, jako je ona, by si nic nezačala s klukem, jako je on, ale byla by *prosím* tak moc hodná a nechala se od něj pozvat aspoň na jeden drink, aby ho ušetřila výsměchu jeho spoluhráčů?

Vyklubal se z toho senzační večer. Sean byl pohledný, měl světlé vlnité vlasy a nádherný úsměv. Zlomený nos dodával osobitý ráz jeho široké tváři s ostře řezanými rysy a mohutná ramena zase patřila do výbavy každého pořádného ragbisty. Okamžitě si padli do oka. Ona se smála jeho příšerným vtipům a on jí to oplácel komplimenty, které z jeho úst zněly věrohodně. Tančili spolu sice ne moc dobře, ale zato s notnou dávkou nadšení. V závěru večera ji políbil se slovy: „Páni, jsi skvělá, nemůžu tomu všemu uvěřit... Netušil jsem, že mě dnes čeká nejlepší večer mého života.“

Patsy si při té vzpomínce skousla dolní ret. Dokonce i po tolika letech si vybavuje všechny jeho průpovídky, slovo od slova. Tehdy se je učila zpaměti, protože cítila, že v jejím životě nastanou radikální změny. Už si i představovala, jak svým dospívajícím dcerám jednou bude vyprávět o oné magické noci, kdy se jejich rodiče poprvé seznámili. A ony se budou smát a pištět a ošivat při pomyslení, že máma s tátou byli také někdy mladí, i když je příběh o počátcích jejich šťastné rodinky bude ve skutečnosti ohromně bavit.

Až na to, že na tu šťastnou rodinku nikdy nedošlo. Prvních pár společných let se všechno zdálo být skvělé, ale ukázalo se, že pro potřeby skutečně fungujícího manželství musí být ve vztahu šťastní *oba*.

To byl kámen úrazu. Přišlo to jako rána z čistého nebe, když zjistila, že srdce jejího urostlého, hřmotného a veselého ragbyového manžela patří někomu jinému...

„Dnešní oslavenkyně je na cestě sem.“ Will na svém stanovišti u okna zvýšil hlas, aby překřičel hučení fénu, který právě třímal v ruce. „Objednaná ale není, ne?“

„Ne.“ Patsy byla vděčná za rozptýlení a mohla si vykrotit krk, aby Lily viděla přecházet ulici. Srdce jí poskočilo při pohledu na ni, na nezkrotnou hřivu blondatých kudrlin, jež jí poskakovaly kolem ramen, a na ty rozzářené hnědé oči. Na sobě měla tmavě modré goldstonské triko s logem *Salvage & Treasure*, bílé kraťasy a světlemodré žabky. Nohy měla štíhlé a opálené díky častému pobytu venku. Když se přiblížila k salonu, zamávala přes velkou okenici na Willa. Všichni přítomní se s Lilyiným příchodem otočili ke dveřím, aby ji s úsměvem pozdravili.

Lily byla miláčkem celého Stanton Langley. Předčasná smrt její matky ve všech probudila lásku a ochranné sklony. Příslloví, které říká, že „k výchově dítěte je potřeba celá vesnice“, se v případě Lily ukázalo více než pravdivé. Všichni do jejího života v uplynulých letech nějakým způsobem zasáhli a podělili se s ní o zkušenosti ze svého oboru. Díky Kath z Derringovy farmy si osvojila péči o jehňátka a jízdu na koni, Will jí pomáhal s geometrií, cukrářka Mary ji naučila péct. Patsy se usmála při vzpomínce na to, jak Lily zasvěcovala do umění nalepování umělých řas. Posléze v hospodě pak jeden vějířek utonul v čímsi ovocném pivu – a bylo vymalováno. Od té doby už je Lily na milost ne vzala.

Lily pozdravila Willa i všechny přítomné a zamířila k Patsy.

„Ahojky. Všechno nejlepší!“ Patsy ji letmo políbila na tvář. „Jsi v pohodě?“ Všichni o posledním dopise od Jo věděli.

„Jo, jsem.“ Lily ukázala na náramek na své ruce. „Hele, mamka mi dala dárek.“ Pokývla hlavou, zachytila Patsyin pohled a neslyšně řekla: *Jsem v pohodě.*

„Fajn.“ Patsy pečlivě studovala náramek. „A čemu vlastně vděčíme za tu čest?“

„Jde o to, že jsem si večer plánovala vzít svoje tmavomodré boty, ale jeden z podpatků se ulomil. Napadlo mě tedy, jestli bys mi nepůjčila tvoje.“

„Jasně že jo.“ Měly se později setkat ve Staru, než se vypraví do Cheltenhamu na večeři. „Vezmu je s sebou, jo?“

Lily pokrčila rameny. „Vlastně bude jednodušší, když mi dáš klíč a já si pro ně zajdu teď hned.“

Ha! Jako by zrovna *tohle* teď potřebovala.

„Fakt to není problém,“ ujistovala ji Patsy. „Přinesu je dnes večer.“ Teď si *skutečně* připadala jako tajná agentka, ten klíč od ní Lily za nic na světě nedostane.

Lily se nedala odbýt: „No, ale mohla bych tě ušetřit té starosti. A víš, také bych si je chtěla vyzkoušet a zjistit, jestli mi padnou.“

Bylo načase to utnout. „Vyzkoušela sis je už před týdnem. Dobře víš, že ti padnou.“ Patsy neoblomně dodala: „Neměj obavy, vezmu je dnes večer s sebou. *Tááák*,“ otočila se zpět k Ericce a hřebenem jí pročísla zadní díl vlasů, „jak moc že to mám vzít?“

Kapitola 6

To se tedy nepovedlo. Patsyina zatvrzelost byla poněkud matoucí, ale Lily si pravděpodobný důvod pro ni domyslela, ještě než došla na konec ulice. Patsy si potrpěla na svůj úhledný domov, takže bylo dost dobře možné, že pro jednou zanechala kuchyň neuklizenou a teď se za ten nepořádek stydí.

Lily ta představa pobavila. Jako by zrovna *jí* něco takového mělo vadit. S lidmi, kteří mají sklony k obsedantní poruše, však nic nenaděláte. Patsy u sebe měla ráda všechno dokonale čisté a uklizené, a proto by neunesla, kdyby ji někdo přistihl, jak se odchyluje od svého standardu.

Proto zde také byla nemalá pravděpodobnost, že bude luxovat pod Danovou postelí a objeví tam obálku, kterou na Danovo přání vidět nemá.

To byl celý Dan: dokázal být neskutečně pozorný. Příprava takového překvapení pro Patsy je jedním z těch gest, která by jiným mužům nepřišla ani na mysl. Lily došlo, že to nemůže vzdát, takže v kapsách šortek zalovila pro klíčky od dodávky a odemkla dveře u spolujezdce. Z kastlíku vytáhla malé kožené pouzdro a spěchala přes ulici. Čím dříve obálku najde, tím dříve si bude moct vydechnout a pustit to z hlavy.

Banner Lane byla úzká, levotočivá ulička vedoucí z hlavní ulice. Každý domek byl od své vchodové branky vzdálen dlouhou cestičkou, přičemž stromy a houští v zahradách poskytovaly obydlím naprosté soukromí.

Nikdo ze sousedství by na ni asi policajty neposlal, když by ji viděl se vkrádat do Patsyina domu, ale bylo to přece jen lepší beze svědků.

A lze to vůbec nazvat vloupáním, když nic ve skutečnosti neukradnete?

U vchodových dveří Lily rozepla úzké kožené pouzdro a pro danou práci si zvolila dva ocelové paklíče. Vylamování zámků bylo jednou z věcí, které ji ještě jako náctiletou naučil Nick. Pro práci v bazaru se to hodilo. Bylo potřeba dostat se do zamčených truhel, šuplíků, krabic a pracovních stolů, neboť k nim zpravidla chyběly klíče.

Byl to užitečný fígl, jemuž se naučila díky několikaměsíční průpravě, kdy u jídelního stolu vylamovala jeden zámek za druhým. Ale i bez profesionální výbavy šlo klasický zámek odemknout, a sice tenkým odstřížkem z nápojové plechovky a rozloženou kancelářskou sponkou.

Lily se příkrčila a vstrčila do zámku dveří první paklič. Poslouchala tiché cvakavé zvuky, které se ozývaly následkem kontaktu s vnitřní zdí.

Tak jo, nebude to zrovna ten nejzákladnější typ zámku, ale s trochou úsilí se jí stejně podaří ho uvolnit. Plochou levé dlaně na dveře zatlačila, a než se jala hledat jiný paklič, sevřela okraj vnější strany zámku a táhla jej zpět k sobě. Na okamžik ji přepadl zvláštní pocit, jako by ji někdo sledoval. Ohlédla se tedy, aby se ujistila, že za ní na cestičce nikdo nestojí.

Byla to však jen její přebujelá fantazie, nikdo tam nebyl.

Trvalo dalších třicet vteřin, než Lily zaslechla to dlouho očekávané poslední cvaknutí. Trefa. Zámek povolil, ona dveře pootevřela a...

Zabouchly se jí před nose.

Co prosím?

Zírala na dveře. *Nezabouchly* se. Někdo do nich strčil.

Zevnitř.

Zamrkala. Patsy to určitě nebyla. Ani Dan to být nemohl. Nebo snad ano? Kdepak, Dan určitě nevyskočil z letadla, jen aby uháněl sem a takhle hloupě ji napálil.

Plna neklidu Lily zvolala: „Kdo je tam?“

Žádná odpověď. Bušila na dveře a křičela: „Co se to tu děje?“

Nic.

Pro jistotu a pro případ, že Dan svůj dnešní let opravdu jen předstíral, zvýšila hlas a zjišťovala: „Dane, jsi to ty?“

Ticho.

Tak dobře, tohle už bylo směšné. Opravdu byl někdo uvnitř, anebo šlo o pouhý výplod její fantazie? Nebylo v zadní části domku třeba otevřené okno, takže nápor větru vzbudil *zdání*, že na dveře zevnitř zatlačila neviditelná ruka?

Kdyby totiž chtěla volat policii a ukázalo se, že uvnitř nikdo není, vypadala by jako naprosté pako.

Čím víc nad tím přemýšlela, tím jistější si byla tím větrem. Se šperháky stále v ruce to začala zkoušet znovu a do klíčové dírky strčila druhý z nich.

„Zmizte od těch dveří,“ varovně zašeptal mužský hlas zevnitř, „nebo zavolám policii!“

Cože? *Cože?* Lily odskočila ode dveří, jako by dostala ránu proudem, a nevěřícně zírala před sebe.

„Myslím to vážně. Udělám to, jestli hned neodejdete.“

„Tak moment,“ ozvala se Lily rozpumpovaná náhlým pohoršením. „*Vý* chcete volat policajty? O čem to proboha mluvíte? To *já* jim hodlám zavolat.“

„Dobrá, jen klid. Nevolejte je.“ Hlas se na chvílku odmlčel, načež se zeptal: „Kdo jste?“

Páni, ten měl drzost. „O mě se nestarejte, kdo jste *vy?*“

„Bydlím tu. Jsem Patsyin host.“

„No, tak to silně pochybuju, protože jsem s ní teď mluvila a řekla by mi o tom.“ Lily poodstoupila ode dveří – nebezpečně nepůsobila, ale jeden nikdy neví – a z kapsy vytáhla mobil. „Takže volám tři devítky.“

„*Nedělejte to.*“

„Pozdě. Už to vytukávám.“ Ruce se jí začaly náhle třást. Nikdy předtím na policejních 999 nevolala a teď omylem vytočila 666, což byl pravděpodobně kontakt pro případy akutního exorcismu.

V ten okamžik se dveře otevřely a hlas řekl: „Prosím, nedělejte to. Nelhal jsem. Opravdu tady smím být.“

Když Lily před pár lety v práci přemísťovala hromadu viktoriánských rámců, někdo za jejími zády se zeptal na jejich cenu. Jak se otočila s odpovědí, zjistila, že stojí tváří v tvář vicepremiérovi. Byl to jeden z těch naprosto bizarních momentů, kdy se někdo, koho znáte pouze z televize, náhle objeví mimo obrazovku a zcela nečekaně se stane součástí skutečného světa.

Jindy zase doručovala zboží do Oxfordu, seděla v dodávce a čekala na zelenou, když přímo jí před nosem přešla silnicí ta holka s osobitým obočím, která na místní stanici říkala počasí. Jako by byla docela obyčejný člověk.

Ani jeden z těch zážitků se však zdaleka nemohl poměřovat s tímto. Televizní rosníčka a podivínský politik s ponožkami v sandálech byli nic ve srovnání s tím, co se dělo nyní.

Pokud se to ovšem skutečně *dělo* a nebyl to jen nezvykle živý sen.

Ale vážně, co proboha pohledával Eddie Tessler v Pat-syině domku?

S přimhouřenýma očima a výrazem zjevné nechuti se ujistil, že poblíž není nikdo jiný. „Pojď radši dovnitř.“ Zavelel, jako by si nic na světě nepřál mihnout.

Zalezl zpět do domu, načež se otočil a čekal, až ho Lily bude následovat. Pak za ní pořádně zavřel dveře.

Popravdě nebylo divu, že nechtěl být spatřen. Pro mnoho lidí teď Eddie Tessler vedl žebříček nejsledovanějších osob.

Do obecného povědomí se dostal teprve před dvěma nebo třemi lety. Napsal tehdy scénář, který prodal jednomu z největších filmových studií, načež ve svém vlastním filmu zazářil i jako herec. Do té doby byl bezejmenným, příležitostně zaměstnaným hercem bez peněz a nadějných vyhlídek, jenž obýval ošuntělou garsonku v Camdenu. Po uvedení filmu se Eddie Tessler stal hvězdou první velikosti prakticky přes noc. Každý se náhle zajímal o všechno kolem něj, takže zcela ztratil své soukromí a jeho život se od základu změnil.

Netrvalo dlouho a ustavičná pozornost mu začala silně vadit.

Minulý týden to všechno dosáhlo vrcholu. Rozneslo se, že tajil vášnivý románek s hereckou kolegyní ze svého právě dokončeného třetího filmu. Inkriminovaná kolegyně je ovšem vdaná za *předního* herce-režiséra, který nad avantýrou své ladné mladé žínky zrovna neplesal. Média se toho hned chytla, smečky paparazziů pronásledovaly každého zainteresovaného tak horlivě, že kvůli tomu jeden z nich dokonce spadl z motorky. Včera jim Eddie konečně unikl. Zmizel neznámo kam. Spekulovalo se i o tom, že rozezlený pan herec-režisér na něj možná poslal italskou mafii, na niž měl jakési nekalé vazby.

To se ale zjevně nestalo, protože Eddie byl tady.

Ze všech podivných úkrytů na světě si vybral Patsyin domek ve Stanton Langley v Cotswolds.

Světě, div se.

Kapitola 7

„Dobrá, udělej mi laskavost,“ začal Eddie Tessler, „vypni si telefon a polož ho někam, kde ho budu mít na očích.“

„Bez toho, abys řekl alespoň prosím?“ ohradila se Lily.
„Ani náhodou.“

Slušnost je slušnost.

Upřeně se na ni zadíval. „Promiň. *Prosím.*“

„Proč bych to měla dělat?“

„Protože nechci, aby sis mě vyfotila. Lidi poslední dobou nedělají nic jiného.“ Odmlčel se, prsty si prohrábl své delší světlehnědé vlasy a zopakoval: „Prosím.“

Lily si vypnula telefon a položila jej na stůl mezi ně. „Fajn, co tady děláš?“

„Skrývám se, očividně. A ty?“ Zadíval se na pouzdro s paklíči v její ruce. „Proč ses sem chtěla vloupat?“

To byla vpravdě opodstatněná otázka. Stáli proti sobě, oba ve střehu, přičemž jeden druhému nevěřili ani nos mezi očima.

„Patsy je moje kamarádka. Před minutkou jsem s ní mluvila. Nechtěla mi půjčit klíče a já nechápala proč, ale potřebovala jsem se sem dostat.“

„Proč ses tak moc chtěla dostat dovnitř?“

Když mohl mlžít on, mohla i ona. „Aby nenašla něco, co tu omylem zapomněl její bratr.“

„Myslíš drogy?“

„Ne!“ Lily na něj nevěřičně hleděla.